

Nobilissime Domine,

QUEM plurimis hactenus,
 nec semel, beneficiis, nunc
 & docendo obstrinxisti
 tibi. Pro quo coram gratias e-
 gissem, nisi obstitisset languor.
 quæ & sola causa, cur nunc se-
 riùs respondeam. Cui ut ignoscas
 rogo. semper enim bene de se
 sperant, & plerumque sic decipiun-
 tur, qui paulatim convalescunt.
 Περὶ τῆς παρ' αὐτοῦ ἀρμονίας, ejusque usu
 ac abusu, tecum sentio, nec semel
 mecum ipse egi. quemadmodum
 non pauca alia notavi, quæ jam
 emendata malim. Suadeo inte-
 rim, ut si qui hic dissentiant, ma-
 gno animo hoc feras. id est, il-
 lo, quo invicti Principis negotia
 hactenus feliciter tractasti. Ego
 nun-

nunquam dubitavi, quin & rectè
 fecerit, neque quicquam se in-
 dignum Regius commiserit Pro-
 pheta, qui in cithara non semel, ut
 illius verbis vtar, *confitetur Domino:*
 vt nec illi quos ad templi ministe-
 rium delegit: qui *in citharis, psalteriis*
ac cymbalis, prophetasse dicuntur. &
 tamen quid sit *יְסֻדָּאִים*, optime in-
 telligo. De quibus, ut & aliis non-
 nullis, coram aliquando, ut spe-
 ro, qui immensas occupationes
 tuas non ignoro. Quarum ut &
 nunc rationem habuisse videar, hic
 desino.

Nobiliss. Amplitud. Tue
devotiss.

Lugd. Bat. Febr. 22.

A° clo lo cxli.

DANIEL HEINSIUS.

CA-